

To rekši, vdari z drogom po ledu, da se je čul vdarec daleč okrog. Oba tolčeta po ledu in mi na bregu jima pomagamo, seveda v mislih.

»Ti, Matijček, pazi, pri meni se že maje.« »Pri meni tudi že«, odgovori Matijček.

Še jeden udarec, in ledena ploča splava naprej, v naše veliko veselje.

»No, tovariši, vidite li, kako to gre? Jez je zaprt, voda stoji, voziva se torej, koder hočeva«, tako je govoril Jože, ravnajoč splav z velikim drogom v roci. Na drugi strani je krmaril Matijček.

Splav plava dalje, in mi ga spremljamo z vzpodbujajočimi klici.

»Pazita, da se splav ne prelomi, ploča je videti šibka«, opomnim jaz.

»Ti si tudi šibek! Poglej, kako je močna«, pravi Jožek, potegne drog iz vode in buti z vso močjo na sredo ledenega splava. Ali o grôza! — Čuje se bolesten vzklík, — Matijček izgine pod valovi, in le ploča plava dalje, a ne cela, marveč prelomljena na dva kosa. Na jednom kosu se ziblje Jože ter lovi ravnotežje. Ploča priplava skoro k bregu. — Drzen skok in Jože leži oteť na bregu.

Okamnimo vsi strahu. — Na površji vode se pokaže mlada nežna ročica — Lovčevega Matijčka.

»Po-ma-gajte«, sliši se obupni klic utopljenca, a še ta ne popolen, voda mu vhaja že v grlo. Valovi ga zanašajo bolj k bregu. K sreči se jaz prvi zavem in zgrabim najdaljši drog ter ga pomolim Matijčku. Krčevito se ga oprimejo nežni prsti in srečno izvlečem s pomočjo tovarišev svojega prijatelja iz mrzlih valov.

Na vpitje prileté mlinarjevi in spravijo ubogega Matijčka domov. Nič več se ni zavedel. Položili so ga v posteljo, drgnili ga. Obraz je bil bled kakor zid, ustni višnjevi. K sreči odpre oči. Motnimi očmi pogleda po navzočih in prične strašno bljuvati. V srce se mi je smilil, nisem ga mogel več gledati, solznih očij sem odšel domóv.

Matijček je polagoma okreval, a kal bolezní je ostala v njem. Jožku seveda ni bilo nič hudega, saj vemo, da kopriva ne pozebe.

Kanarčku.

Žapój mi pesmico, kanarček,
Razvêdri mi obraz,
Otožnost mi srcá preženi,
In s tabo pel bom jaz

Ne veš, ne veš, kakó prisrčno
Tolaži me tvoj spev,
Kakó duhá navzgor mi dviga
Iz zêmskih stisk in rev.

Obema pač ti solnčni doli
Le dom so skritih tug,
Zató navzgor želim jaz — k Bogu.
A ti — na cvetni jug.

A vendar jaz presrečen enkrat
Nebés bom gledal žar,
A ti, moj ptiček, ródne zemlje
Nikdar ne boš, nikdar . . .

